

men opnaaet paa en saadan Maade, at man mere fastholder den oprindelige Tanke i Lovudkastet; Ændringsforslaget gaaer jo ud paa, at, forsaavidt det Dverfskud, der er beregnet for de ældre Anstalter, senere hen viser sig som sikkert — og det bliver jo stedsse sikrere, jo mere Ansvaeret for de ældre Anstalter aftager — skal der tages Beslutning om, hvorvidt det hele Dverfskud nødvendig skal blive ved den nye Anstalt, eller om ikke et vist Beløb af Dverfskudet maa ansees for at være tilstrækkeligt til Opnaaelsen af, hvad der dermed var tilfigtet, saaledes at det Dvrige kan tages til Indtægt for Statskassen. Man maa jo antage, at, naar der i Fremtiden skal tages Beslutning herom, vil man ikke blot lægge Mærke til den Status, hvori Anstalten i Virkeligheden befinder sig, man vil ogsaa stille sig det klart for Die, at, ved at drage for Meget ind i Statskassen ved ikke at lade Tilstrækkeligt blive tilbage for at danne en virkelig Reservecfond, gjør man ikke Andet end at skaffe sig en vieldig Fordeel med Udfigt til senere at komme til at betale den ved Tilfskud til Anstalten. — Der er af et æret Kongevalgt Medlem (Fischer) stillet et Ændringsforslag til den første Paragraph, der aabenbart staaer i Forhold til den Forandring, der i det andet Thing er skeet med § 21, men hvis nærmere Sammenhæng dermed jeg ikke ganske tydeligt kan skjønne, og som jeg i ethvert Fald ikke kan omtale, for det er udvirket. Mig forekommer det forøvrigt, at det, istedetfor at lempe paa, hvad der er vedtaget af Folkethinget, fører det videre og drager yderligere Conseqventser til at svække et Princip med Hensyn til den nye Anstalt, som her er fastholdt, men derom vil der jo siden kunne blive Tale. — Med Hensyn til § 22 er der, troer jeg, sagt det Fornødne i Erklæringen baade om Forandringen i Paragraphens Begyndelse og den større Tilføielse, hvorved det er tilladt at substituere Livsforfsikring for en Capital istedetfor en Dverlevelsesrente. — Det, der er tilføiet i Slutningen af § 23 om, at Helbredsattest ikke skal fordres, naar der af tidligere Interessenter forlanges Nedsættelse i deres Præmier, svarer til, hvad der her i Thinget er udtalt som Meningen af, hvad der stod

i Udcastet. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Fischer: Den ærede Ordfører har ganske rigtig forstaaet det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille til § 1, som staaende i Forbindelse med de Forandringer, der ere vedtagne i det andet Thing i Lovforslagets § 21 og navnlig i dets Slutning. I Lovudkastets § 1 siges der jo nemlig, at de to ældre Anstalters Giendele skulle overgaae til den nye Anstalt af 1871; det hedder, efterat denne sidste Anstalts Drettelse er omtalt, at denne Anstalt „skal eie og besidde de ovennævnte Anstalters Giendele, Fordringer og øvrige Retigheder, imod at opfylde de samme paahvilende Forpligtelser“. Den nye Anstalt skal herefter overtage de to ældre Anstalters Activa og Passiva, og der er altsaa ved Lovudkastets § 1 fuldstændig raadet over det Dverfskud, som disse to Anstalter maatte give. Nu er der imidlertid i det andet Thing i Slutningen af § 21 kommet Bestemmelser ind, som staae i ligefrem Strid med, hvad der er sagt i § 1. Det hedder jo nemlig der, at det i sin Tid, naar det ved de aarlige Beretninger bliver klart, hvorledes det egentlig kommer til at staae med Hensyn til Balancen ved de to ældre Anstalter, skal enten ved Finantsloven eller ved særlig Lov kunne bestemmes for det Første, hvorledes den eventuelle Forsøgelse af det Dverfskud, der maatte blive tilstede, skal anvendes, og for det Andet, hvorledes selve Dverfskudet, naar Anstalternes Forpligtelse engang ganske ophører, skal komme Staten tilgode. I § 1 har man altsaa givet Anstalten af 1871 Dverfskudet fra de ældre Anstalter, imod at den overtager disse Forpligtelser, og i § 21 disponerer man derover paa en anden Maade til Fordeel for Statskassen, eller siger ialfald, at der skal tages Bestemmelser, hvorved der disponeres over dette Dverfskud til Fordeel for Statskassen. Imellem § 1 og § 21 er der saaledes en haandgribelig Modsigelse. Det er fuldkommen rigtigt, hvad der er bemærket af den ærede Ordfører, at det ikke gaaer an at vedtage to saaledes mod hinanden stridende Bestemmelser. Nu har imidlertid det ærede Udvalg foreslaaet os Ændrin-